

La temptació autoritària

Fins on calculen que podran arribar? Quan, com, i per on voldran prendre la iniciativa i imposar-se? Fins on els deixarà fer la Unió Europea? Gosaran conculcar drets i llibertats fonamentals? Com hem de reaccionar si l'Estat persisteix en l'abús de poder i actua autoritàriament?

Les reaccions de l'Estat i els seus servidors davant del procés sobiranista català –retòrica del diàleg abandonada– han tingut una gradació progressiva. Entre la indiferència inicial i les declaracions sobre Crimea hi trobem la teoria del suflé, la del embogiment, la de l'adoctrinament escolar i mediàtic, l'afirmació que tot plegat és il·legal i inconstitucional, que és impossible i no serà, que quedariem fora de la UE i de l'euro, o que vagariem per l'espai exterior pels segles dels segles... No s'han mogut de la concepció de la nació i l'estat únics; però s'han anat irritant en la mesura que el repte plantejat des de Catalunya guanyava consistència.

Després de la sentència contra l'Estatut, la iniciativa política l'ha tingut el catalanisme. El seu desplaçament des de l'autonomisme cap al sobiranisme ha comportat una clarificació d'objectius i de procediments. Això ha provocat tensions i vacil·lacions a l'interior de les formacions catalanes instal·lades en l'ambigüitat nacional. Però la mateixa claredat també ha estat decisiva en la creixent capacitat aglutinadora de l'independentisme; combinada amb la formulació d'una aposta fundacional oberta i inclusiva

(nou estat, nova societat) i amb l'assumpció d'uns procediments pacífics i democràtics. I l'establiment d'un calendari. Això, per a l'Estat, constitueix un desafiament majúscul.

La sobtada transparència d'intencions del catalanisme i les seves mobilitzacions han sorprès un Estat poc avesat a veure's qüestionat i a haver de repensar-se; convençut que ja es va repensar prou –i per sempre– durant la Transició. Un Estat que, en mans del PP i sense alternativa real a la vista, ja havia aguditzat l'estratègia recentralitzadora i correctora dels excessos autonòmics. Cafè per a tothom, curt i aigualit, servit des del mateix termos. Per això, l'excentricitat de les pretensions catalanes ha estat principalment comentada pel ministre d'Afers Estrangers, que ha intuït en l'episodi de Crimea oportu-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

nitats d'emascament del procés que no havia trobat en el cas d'Escòcia. Margallo, Sánchez-Camacho i molts altres han arribat aquests dies a expressar-se amb una duresa i una visceralitat que no haurien de ser menystingudes com a símptomes. Perquè la seva violència verbal es desplega sobre una catifa

pacientment trenada de titulars truculents, de mentides persistents, d'una sistemàtica intoxicació de l'opinió pública espanyola (i una part significativa de la catalana). I perquè fa de música d'acompanyament d'un seguit de mesures econòmiques, d'iniciatives jurídiques o d'intervencions administratives que mostren les veritables intencions de l'Estat davant del repte que planteja Catalunya: impedir el pronunciament democràtic de la població, preparar els instruments per

imposar un marc d'excepció, i provocar un retrocés en l'autogovern i en les condicions de vida que tingui un impacte dissuasori exemplar i atemoreixi la gent per un llarg període. Xarop de bastó.

No hi haurà cap proposta de veritat des de l'Estat. Cap. Ni tercera via. Qualsevol *concessió* que pogués satisfer parcialment algunes aspiracions catalanes desencadenaria, entre l'espanyolisme, reaccions d'indignació per tracte discriminatori o bé demandes immediates d'equiparació. I llavors el problema principal de l'Estat seria la seva pròpia implosió. L'Estat no vol prescindir de Catalunya, però mantenir-la sotmesa i efervescent li resulta fatigós i arriscat. I els principals actors internacionals ja se n'han adonat.

L'Estat i els seus gestors saben que el repte català d'ara és el més important que mai han hagut d'afrontar. I no podem descartar que, abans del 9 de novembre, puguin sucumbir a alguna temptació. El risc d'involució per l'actuació antidemocràtica de l'Estat a Catalunya és real. Però, des del catalanisme, només s'hi pot respondre incrementant l'escrupolositat dels propis procediments i l'eixamplament de la pròpia base social i política. Radicalitat democràtica i afermament de la voluntat majoritària són la via. Per això ens convé obtenir una gran participació a les eleccions europees del maig. Preparar un Onze de Setembre que expressi la nostra força i determinació. I assegurar-nos que el 9 de novembre podrem exercir el nostre dret irrenunciable a votar i a decidir.

La sobtada transparència d'intencions del catalanisme ha sorprès un Estat poc avesat a haver de repensar-se

SUSANA SUBIRANA

Margallo, Camacho i altres s'han expressat amb una duresa que no hauria de ser menystinguda com a símptoma